

Eski Greenpeace aktivisti GDO karşıtı kampanyalar için özür diledi

Kategoriler: [Haber](#)

Oxford Tarım Konferansı'nda yaptığı konuşmada (Londra, 3 Ocak 2013), eski Greenpeace aktivisti Mark Lynas yer aldığı GDO karşıtı kampanyalar ve eylemler için özür diledi .

Yaptığı [konuşmanın](#) metni aşağıdadır:

“Biraz özür ile başlamak istiyorum. Kayıtlara geçmesi için, burada ilk olarak, ben GD ürünleri yıllardır tahrip ettiğim için için özür dilerim.

Ben 1990'ların ortalarında GDO karşıtı hareketi başlatmaya yardımcı olduğum, ve böylece çevre yararına kullanılabilir önemli bir teknolojik seçeneği kötü göstermiş olduğum için de üzüntü duyuyorum.

Bir çevreci olarak, ve bu dünyada herkesin kendi seçtiği sağlıklı ve besleyici bir diyet hakkı olduğuna inanan birisi olarak, ben bundan daha verimsiz bir yol seçemezdim. Ben artık bundan tamamen pişmanlık duyuyorum.

Sanırım, 1995'ten bu yana ne oldu da düşüncelerim değişti ve buraya gelip bunları itiraf ediyorum diye merak ediyorsunuzdur? Güzel, cevabı oldukça basit: Ben bilimi keşfettim, ve bu süreç içinde umarım ben daha iyi bir çevreci oldum.

Ben ilk defa Monsanto'nun GD soyasını duyunca ne düşündüm tam olarak hatırlıyorum. Ortada kötü bir sicili olan büyük bir Amerikan şirketi vardı, bize haber vermeden bizim gıdaların içine yeni ve deneysel bir şeyler koyuyordu. Türler arasında genleri karıştırma yapabileceğiniz en doğa dışı iş olarak görünüyordu - burada insan oğlu çok fena işlere yol açabilecek bir teknolojik güç elde ediyordu.

Bu genler canlı kirleticiler gibi yayılabilirdi. Bu kâbus gibi bir şeydi.

Bu korkular çığ gibi yayıldı, ve birkaç yıl içinde GDO aslında Avrupa'da yasaklandı, ve bizim endişeler Greenpeace ve Friends of the Earth gibi sivil toplum örgütleri tarafından GDO'ların hala yasak olduğu Afrika, Hindistan ve Asya'nın geri kalanına ihraç edildi. Bu şimdiye kadar yer aldığım en başarılı kampanya oldu.

Bu açıkça bilim karşıtı bir hareketti. Hayatın çok yapı taşlarıyla oynayan bilim adamlarının laboratuvarında yarattıkları şeytani yaratıkları gösteren birçok görsel yayınlar hazırladık. Örneğin, Frankenstein gıda etiketi, kesinlikle doğal olmayan kötü sonuçları çağrıştıran gizli bilimsel amaçları düşündüren, derin korkular yaratmaya yönelikti. O zamanlar fark edemediğimiz şey, gerçek Frankenstein canavarının GDO teknolojisi değil, ama bizim ona gösterdiğimiz tepkiler olduğuydu.

Benim için bu bilim karşıtı çevrecilik ile benim özellikle iklim değişikliği konusundaki bilimden yana çevrecilik anlayışım çatışır hale geldi. Ben küresel ısınma ile ilgili ilk kitabımı 2004'de yayınladım, ve kitabı sadece bir anekdotlar koleksiyonundan ziyade bilimsel olarak inandırıcı kılmaya kararlıydım.

Yani Alaska'ya yaptığım gezi hikayesini eriyen buzulları gösteren uydu fotoğraflarıyla, Ant dağlarının yok olan buzullarını gösteren resimlerimi de uzun yıllara ait buzul kütlesi verileriyle desteklemem gerekiyordu. Bu bilimsel makale okumayı öğrenmek zorunda olduğum anlamına geliyordu; temel istatistik anlamak, oşinografiden paleoiklime kadar çok farklı alanlarda okuryazar hale gelmek zorundaydım; benim üniversiteden aldığım siyaset ve modern tarih derecelerimin bu konularda hiçbiri bana pek yardımcı olmadı. .

Ben kendimi sürekli, ıslahı mümkün olmayan bilim karşıtı insanlarla tartışır durumda buluyordum; bunlar iklimbilimcileri dinlemiyorlar ve iklim değişikliği ile ilgili bilimsel gerçekleri reddediyorlardı. Onun için onlara bilimsel hakem değerlendirmesinin değeri, bilimsel konsensusun önemi ve en saygın akademik dergilerde yayımlanan gerçeklerin önemli olduğu konularını anlattım. Benim ikinci iklim kitabım, Six Degrees, öylesine bilimseldi ki Royal Society bilim kitapları ödülünü kazandı. Böylece dost olduğum iklim bilimciler bu konuda kendilerinden daha çok şey bildiğimi söyleyerek benimle şaka etmeye başladılar. Ve buna rağmen ben inanılmaz bir şekilde, 2008 yılında hala bu konu hakkında herhangi bir akademik araştırma yapmamış olduğum ve son derece kısıtlı kişisel bilgim olduğu halde Guardian'da GM bilimine saldıran yazılar yazıyordum. Ben, bu son safhalarda dahi biyoteknoloji veya bitki bilimi üzerinde hakemli bir makale okuduğumu sanmıyorum.

Açıkçası bu çelişki savunulamaz. Gerçekten beni etkileyen Guardian'daki son GDO karşıtı makalemin altındaki bazı yorumlar oldu. Özellikle bir eleştirmen bana dedi ki: demek ki GDO'lara büyük şirketler tarafından pazarlandığı için karşı çıkıyorsun. Büyük otomobil şirketleri tarafından pazarlandığı için tekerleğe de karşı mısın? Bu yüzden bazı okumalar yaptım. Ve böylece GDO'lar hakkında benim aziz inançlarımın yeşil birer şehir efsanesinden başka birşey olmadığını keşfettim.

Ben, GDO'nun kimyasalların kullanımını artıracığını sanıyordum . Ancak, haşarelere dayanıklı pamuk ve mısır daha az insektisite gerek duyuyordu.

Ben, GDO'nun sadece büyük şirketlere yarar sağladığını kabul ediyordum. Ancak, daha az sayıda girdi kullanıldığı için çiftçiye milyarlarca dolar kazanç sağlanıyordu. Ben, Terminatör Teknoloji'sinin tohumunu saklamak isteyen çiftçileri soymakta olduğunu kabul ediyordum. Ancak, hibrit tohumların uzun zamandır bunu yaptığı ve Terminator'un şimdiye kadar hiç kullanılmadığı ortaya çıktı.

Ben, kimsenin GDO istemediğini farz ediyordum. Ancak, çiftçilerin bunları kullanmak için çok istekli olduklarını, bunun için Bt pamuğun Hindistan'a ve Roundup Ready soyanın da Brezilya'ya çiftçiler tarafından kaçak olarak sokulduğunu öğrendim. Ben, GDO'nun tehlikeli olduğunu kabul ediyordum. Anca, bunun, örneğin mutajenez kullanarak yapılan geleneksel ıslaktan daha güvenli ve daha hassas olduğu ortaya çıktı; GM sadece birkaç genin transferini sağlıyor, klasik ıslah ise deneme ve yanılma yoluyla tüm genomun karışmasına dayanıyor.

Ama ilişkisiz türler arasında genlerin karıştırılmasında ne oluyor? Balık ve domates? Aslında virüsler bunu her zaman yapıyorlar, ki bitkiler ve böcekler de bunu yapıyor ve buna gen akışı deniyor.

Ama bu hala sadece başlangıçtı. Yani benim "Tanrı Türleri" adlı üçüncü kitapta baştan tüm çevreci dogmaları terk ettim ve küresel ölçekte büyük resme bakmaya çalıştım.

Bizim bugün karşı karşıya olduğumuz sorun şudur: 2050 yılında şimdikinden daha az fakir olan 9.5 milyar insanı aynı miktar toprak üzerinde ve hızla değişen iklim koşullarında daha az

gübre, daha az su ve pestisit kullanarak beslemek zorundayız.

Bu konuyu biraz daha açalım. Bu konferansta bir önceki yıl nüfus artışıyla ilgili bir konuşma başlığı vardı. Bu konu da aslında birçok efsane tarafından kuşatılmış durumda. İnsanlar gelişmekte olan ülkelerdeki doğurganlık oranlarının yüksek olduğunu, yani fakir insanların çok fazla çocuğu olduğunu onun için de aile planlaması yapılmasını ya da topluca tek çocuk politikalarının oluşturulmasını düşünüyorlar. Gerçekte, küresel ortalama doğurganlık 2.5'a inmiştir; ve doğal yenilemenin 2.2 olduğunu göz önünde bulundurduğumuzda, bu çok fazla değildir. Peki büyük nüfus artışı nereden geliyor? Çünkü bebek ölümleri azalıyor; bugünün çocukları, erken dönemlerinde önlenebilir hastalıklardan ölmüyor ve kendileri çocuk sahibi olmak üzere büyüyorlar.

Bebek ölüm oranlarındaki hızlı düşüş son yılların en önemli haberlerinden biri olup Sahra Güneyi Afrika'daki en büyük başarı öykülerinden de biridir. Aslında lejyon olduğundan değil daha çocuk doğuyor; Hans Rosling'in ifadesiyle, biz zaten çocuk sayısının zirvesindeyiz. Yani, bugün hayatta 2 milyar çocuk var, ve azalan doğurganlık yüzünden bundan sonra bu kadar çocuk asla olmayacak.

Ama bu 2 milyar çocuğun çoğu hayatta kalarak erginleşecek ve kendi çocuklarını doğuracaklar. Onlar 2050'de genç yetişkinlerin ebeveynleri olacaklar. Bu da 2050'deki 9.5 milyar nüfus öngörüsünün kaynağıdır. Azalan bebek ölümlerinin iyi bir şey olduğunu bilmek için, Allah korusun bebek kaybetmeniz ya da ebeyn olmanız gerekmez.

Peki tüm bu insanların ne kadar yiyecek ihtiyacı olacak? Ulusal Bilimler Akademisi Tutanakları'nda geçen yıl yayınlanan son tahminlerine göre, yüzyılın ortalarında küresel talep artışının % 100'ün üzerinde olacağını gösteriyor. Bu neredeyse tamamen, özellikle gelişmekte olan ülkelerde GSYH büyümesinin altında.

Başka bir deyişle, sadece nüfus artışını beslemeye yetecek değil aynı zamanda yoksulluğun giderek ortadan kalkacak olmasıyla da daha fazla gıda üretmek gerekiyor. Bugün hala yaygın malnütrisyon ile birlikte 800 milyon kişinin her gece aç yattığı düşünüldüğünde bu ihtiyaç daha da barizdir. Ve ben fakir ülkelerdeki bu GSYH büyümesinin kötü bir şey olduğunu söyleyeceğim zengin ülkelerdeki herkese meydan okuyacak durumdayım.

Ama bu büyümenin bir sonucu olarak biz çok ciddi bir çevresel zorluklarla mücadele etmek zorundayız. Tarımsal araziye dönüştürme, sera gazlarının ve biyoçeşitlilik kaybının belki de en büyük kaynağı.. Bu tarımsal üretimin yoğunlaştırılması için başka bir neden; biz yağmur ormanlarını ve kalan doğal yaşam alanlarını kurtarmak için sınırlı toprakta daha fazla üretmek zorundayız.

Bir de sınırlı su kaynaklarıyla uğraşmak zorundayız - sadece yer altı su kaynaklarının tükenmesi değil aynı zamanda iklim değişikliği nedeniyle tarımsal üretim bölgelerinde de daha sık kuraklıkların yaşanması bekleniyor. Nehirlerden daha fazla su alırsak, bu kırılgan yaşam alanlarındaki biyoçeşitlilik kaybını da hızlandırmış olacağız.

Azot kullanımını da daha iyi yönetmek gerekir: suni gübre insanlığa beslemek için önemlidir, ancak verimsiz kullanımı Meksika Körfezi ve dünyanın birçok kıyı alanlarında ölü bölgeler oluşmasına ve taze su ekosistemlerde de ötrofikasyona neden oluyor.

Arkanıza yaslanarak teknolojik yeniliklerin bu sorunları çözmesini beklemek yeterli olmuyor. Bizim bu konuda çok daha aktivist ve daha stratejik olmamız gerekiyor. Bizlerin teknolojik

yeniliklerin çok daha hızlı hareket etmesini sağlamamız, ve bunu en çok ihtiyaç duyanlar için yapmamız gerekiyor.

Bir anlamda biz bunları daha önce de yaşadık. Paul Ehrlich 1968 yılında Nüfus Bombası adlı kitabında şöyle yazıyordu: "Tüm insanlığı beslemek için yapılan savaş kaybedilmiştir. Ne kadar etkin tedbir alınırsa alınsın 1970'lerde yüz milyonlarca insan açlıktan ölecektir. "

Tavsiye netti - Hindistan gibi sepet durumdaki ülkelerde, insanlar daha sonra olacağına şimdiden açlıktan ölebilirler, bu nedenle onlara gıda yardımıyla nüfus artışı sağlamak gereksizdir.

Ehrlich'in yanlış olacağını önceden kestirmek mümkün değildi. Aslında, herkes onun tavsiyesini ciddiye alsaydı yüz milyonlarca insan gereksiz yere ölmüş olabilirdi. Ancak, Norman Borlaug ve Yeşil Devrim sayesinde, yetersiz beslenme önemli ölçüde azalmış ve Hindistan gıda üretimi açısından kendine yeterli hale gelmiştir

Burada, Borlaug'un da Ehrlich kadar nüfus artışından endişe duyduğunu hatırlamak önemlidir. O sadece bu konuda bir şeyler yapmak gerektiğini düşünüyordu. O bir pragmatistti, çünkü mümkün olan bir şeyin yapılabileceğine inanıyordu. Ama o aynı zamanda bir idealistti ve dünyanın her yerindeki insanlar yaşamaları için gerekli yiyeceklere sahip olmalarına inanıyordu. Peki, Norman Borlaug ne yaptı? O bilim ve teknolojiye yöneldi. İnsanlar araç yapan bir türdür - giysilerden pulluğa, teknoloji bizi diğer maymunlardan ayıran en önemli özelliktir. Ve bu işin çoğunda ana evcilleştirilmiş bitkilerin genomu üzerinde duruldu - eğer buğday, örneğin, kısa olması ve uzun saplar yerine tohum vermeye daha fazla çaba koyabilirdi, sonra verimler artacak ve yatma nedeniyle tahıl kaybını en aza indirecekti.

Borlaug 2009 yılında ölmeden önce, politik ve ideolojik nedenlerle tarımda modern yeniliklere karşı çıkanlara karşı kampanyalar için uzun yıllar çalıştı. Alıntı: "Eğer tarımsal biyoteknolojiyi engellemek için çalışanlar başarılı olurlarsa, 40 yıldır çığırkanlığını yaptıkları büyük kıtlıklar ve küresel düzeyde biyolojik çeşitliliğin krize girmesi gerçekleşebilir. "

Ve, zengin ülkelerden yayılan sözde çevreci kampanyalar sayesinde, bu tehlike şimdi her zamankinden daha yakın görünüyor. Biyoteknoloji durdurulmamıştır, ama büyük şirketler dışında herkes için kullanılamayacak biçimde daha pahalı hale gelmiştir.

Artık farklı ülkelerdeki düzenleyici sistemler sayesinde bir ürünü pazara sürebilmek on milyonlarca maliyeti beraberinde getirmektedir. Gerçekten, CropLife'da gördüğüm son rakamlar bu maliyetin bir ürün özelliğinin keşfedilerek bitkiye aktarılıp pazara sürülebilmesi için 139 milyon dolar gerektiğini söylemektedir. Bu nedenle kamu sektörünün biyoteknoloji ürünlerinde hiç bir şansı yok.

Buradaki en iç karartıcı çelişki, biyoteknoloji karşıtı eylemcilerin GDO'lara karşı olmalarına büyük şirketlerin tekelini göstermekte ancak bu durumda yaptıklarıyla sadece büyük şirketlere hizmet etmektedirler. AB'de sistem durmuş vaziyette, ve birçok GDO'lu ürünün onayı için bir on yıl veya daha fazla beklenirken Fransa ve Avusturya gibi biyoteknoloji karşıtı ülkelerin çarpık iç politikaları daha da engelleyici durumda. Tüm dünyada düzenleyici gecikme 2002 yılında 3.7 yıl iken bugün 5.5 bir buçuk yılı geçmiştir. Bürokratik engeller gitikçe de kötüleşiyor.

Fransa, hatırlayınız, Amerika'dan ithal ediliyor diye uzun süre patatesi reddetti. Bir yorumcunun geçenlerde söylediği gibi, Avrupa Gıda müzesi olma yolunda ilerliyor. Biz iyi beslenen tüketicilerin gözleri geçmişin geleneksel tarım tekniklerinin romantik nostaljisi

tarafından kör edilmiştir. Bizim yeterli yemeğimiz olduğundan, estetik yanlısalarla şırmayı kaldırabiliyoruz.

Ancak, Nature dergisinde Jonathan Foley ve diğerleri tarafından geçen ay yayımlanan araştırmada ortaya konduğu üzere, dünya çapında bir çok önemli ekinlerdeki verim artışları da durma noktasına gelmiştir. Eğer verim artışını tekrar artar duruma getirmesek, gerçekten nüfus artışı ve bunun sonucunda oluşabilecek gıda talebine ayak uydurmak sorun olacak, ve gıda fiyatları artacağı gibi daha fazla doğal yaşam alanı tarım arazisine dönüştürülecek.

Tekrar Norman Borlaug'dan alıntı: " Dünyada şimdi 10 milyar insanı sürdürülebilir temelde beslemek için - araştırma aşamasında veya iyi gelişmiş ve kullanılabilir teknoloji vardır. Canalcı soru, bugün çiftçi ve çiftlik sahiplerinin bu yeni teknolojiyi kullanmalarına izin verilip verilmeyecek olmasıdır? Zengin ülkelerin kesinlikle ultra düşük riskli pozisyonları alabilecek imkanları ve "organik" denilen pahalı gıdalara verecek paraları bulunurken, kronik beslenme sorunu olan 1 milyar fakir insanın bu imkanı bulunmamaktadır."

Borlaug'un dediği gibi, belki de en zararlı efsane, organik üretimin insanlar veya çevre için daha iyi olduğudur. Organik ürünlerin daha sağlıklı olduğu fikri defalarca bilimsel literatürde çürütülmüştür. Biz de organik üretimin çok daha az verimli olduğunu birçok çalışmadan biliyoruz; yüzölçümü bakımından %40-50 daha düşük verim. Toprak Birliği bu verimlilik zaafından hiç söz etmeden, organik ile dünyayı beslemeye yönelik uzun bir rapor yayımladı.

Ayrıca toplamda bakıldığında organik üretim için tarım arazisine dönüştürülerek biyoçeşitlilik üzerinde oluşacak olumsuz etkilerden de hiç bahsetmediler. Bunun yerine batıdaki insanların daha az et ve daha az kalori tüketmeleri böylece gelişmekte olan ülkelerdeki insanların daha fazla gıdaya kavuşacakları ideal bir dünya hakkında konuşmaktadırlar. Bu basit bir saçmalaktır.

Bu konuda biraz düşünürseniz, organik hareketin özünde bir reddiyecilik olduğunu görürsünüz. Bu hareket prensipte birçok modern teknolojiyi kabul etmiyor. Teknolojilerini 1850'deki at arabasıyla dondurmuş olan Pennsylvania'daki Amish'ler gibi, organik hareketi de aslında bir yerde geçerli bir nedeni olmadan teknolojiyi 1950 yıllarında donduruyor.

Bununla beraber, bu fikri de tutarlı bir şekilde uygulamıyorlar. Soil Association dergisinde okuyordum, yabancı otları lav silahları ile yakıp kızartmak "OK" ancak glifosat gibi az zararlı herbisitleri sentetik diye kullanmaya hala bir "hayır-hayır".

Gerçekte tüm kimyasallardan kaçınarak çevreye daha yararlı davranıldığı doğru değildir, gerçekte durum tam tersidir. Rockefeller Üniversitesi'nden Jesse Ausubel ve arkadaşları tarafından yapılan son araştırma, Hintli çiftçilerin bugünün genel verimini almak için 1961 teknolojilerini kullanarak ne kadar arazide ürün yetiştirmek zorunda kalacaklarını araştırmış. Cevap 65 milyon hektar, yani Fransa büyüklüğünde bir alan.

Çin'de, mısır çiftçileri modern teknolojilerin sağladığı verim artışı nedeniyle 120 milyon hektar, yani Fransa'nın iki katı büyüklüğünde bir alandan, tasarruf ettiler. Küresel ölçekte, 1961 ve 2010 arasında çiftlik alanı yalnızca % 12 artmış, kişi başına kilokalori tüketimi ise 2200'den 2800'e yükselmiş. Diğer ifadeyle, üç milyar daha fazla insana rağmen, aynı dönemde üretim artışı sayesinde gıda arzı % 300 artmış. Peki dünya çapında, kimyasal girdilerin önemli bir rol oynadığı bu dramatik verim artışı sayesinde ne kadar arazi kurtuldu ? Cevap 3 milyar hektar, iki Güney Amerika'ya eşdeğer. Verimlerdeki bu iyileşme olmasaydı Amazon ormanlarının bugün olmayacağını söyleyebiliriz. Ayrıca Hindistan'da kaplan veya

Endonezya'da orangutanlar da olmayacaktı. Onun için, tarımda teknolojileri kullanımına muhalif olanların kendilerine çevreci demelerinin nedenini bilmiyorum. Peki bu muhalefet nereden geliyor? Modern teknoloji eşittir daha fazla risk yaygın bir varsayım gibi görünüyor. Aslında, bir çok doğal ve organik yolla hastalanmak ve erken ölüm oldukça yaygındır; bu 2011'de Almanya'nın organik soya filizleri ile fiyaskosu olarak kanıtlandı. Bu bir halk sağlığı felaketi oldu; Çernobil'in neden olduğunu ölüm ve yaralanmalara yakın sayıda insan , muhtemelen Mısır'dan ithal edilmiş ve hayvan gübresinden geçen E.coli ile bulaşık çemen tohumu filizleriyle hastalanıp öldü. Toplam 53 kişi öldü, 3,500 kişi de ciddi böbrek yetmezliği nedeniyle hastanelik oldu. O zaman, neden bu tüketiciler organik tercih ediyorlar? Organığın daha güvenli ve daha sağlıklı olduğunu düşündüklerinden dolayı; ve insanlar çok mevzuatla kontrol edilen kimyasal ilaç ve gübrelerin tamamen önemsiz risklerinden daha fazla korkuyorlar.

Eğer duruma önyargısız bakarsanız, hem biyoteknoloji karşıtı ve hem organik tartışmalarının çoğu, sadece natüralist safsataya dayanmaktadır – yani, doğal iyi ve yapay kötü olduğu inancı. Bunun tamamen bir safsata olduğunu, doğal zehirlerle hastalanmak ve ölmek için birçok doğal yol olduğunu E.coli zehirlenmesinden ölenlerin yakınları size söyleyebilirler.

Organik için, natüralist safsata tüm bu hareket için merkezi yol gösterici ilke haline yükselmiştir. Bu son derece mantıksızdır, ve bizim daha iyi şeyler yapmak için Dünya'ya ve çocuklarımıza karşı borcumuz vardır.

Burada, organik tarımın sunduğu hiç bir şey olmadığını söylemiyorum. Son derece emek yoğun olsalar da çevre açısından yararlı olan karışık ekim ve yoldaş ekim gibi tekniklerin geliştirildiği doğrudur. Besin maddelerinin geri dönüşümü çiftlikteki çeşitliliğin artırılması gib tarımsal ekoloji prensiplerinin her yerde daha ciddiye alınması gerekir. Ancak, yeniliğe izin vermeyi reddeden organik tarım gelişmenin önünde engel oluşturmaktadır. Yine en belirgin GDO örneğini verirsek; bitki zararlılarına karşı kendini korumak için genomu değiştirilmiş birçok üçüncü nesil GDO'lu ürünlerin bizim çevreye zararlı kimyasallar kullanmamıza gerek bırakmıyor. Bu neden organik değildir?

Diğerleri arasından bir seçim yapmak istediğinizde de organik bir şekilde yolunuza çıkmaktadır. GDO'lara karşı yaygın argümanlardan birisi de organik çiftçilerin GM polen ile 'kirlenmiş' olacak olmasıdır, ve bu yüzden hiç kimseye GDO kullanmak için izin verilmemelidir. Yani bir de iyi donanımlı azınlık hakları var; yani estetik anlayışa dayanan bir tüketici tercihi sonuçta gelip, çevreye yararlı olmak için geliştirilmiş bitkilerin herkes tarafından kullanımını engelliyor. Ben dünyadaki çeşitlilikten yanayım; ama bu bir tarım sistemi diğer tüm seçenekler üzerinde bir tekel olduğunu iddia edemez demektir. Neden barış içinde birlikte yaşamı oluşturamayalım? Bu durum özellikle yeni teknolojilere göre daha riskli eski teknolojileri dayatma ya da zincirleme tehlikeli bir yaklaşım.

Hemen hemen herkes 'organik' kavramına saygı göstermek zorunda ve bu ortodoks konumu kimsenin sorgulaması düşünülemez. Peki, ben bugün onu sorgulamak için buradayım.

Karşımızdaki en büyük risk, kör önyargılar nedeniyle yenilikçi teknolojilerin sunduğu imkanlardan yararlanamamızdır. Size maalesef Greenpeace'in içinde olduğu iki örnek vereceğim.

Geçen yıl Greenpeace Avustralya'da, benim daha önce yaparak çok aşına olduğum şekilde bilinen geleneksel nedenlerle, bir GM buğday mahsulünü tahrip etti . Bu kamu tarafından

finansse edilen araştırma Commonwealth Bilimsel Araştırma Enstitüsü tarafından yürütülüyordu; ama ne olursa olsun! Onlar buna GDO ve doğal olmadığı için karşı çıkmışlardı.

O hadiseden sonra sadece birkaç kişinin duymuş olduğu diğer çalışmalardan birinde buğday veriminde % 30 artış sağlandı, neyse ki Greenpeace eylemcileri bunu tahribe fırsat bulamamışlardı. Bu inanılmaz gelişmeyi sadece düşünün. Eğer Greenpeace bu yeniliği de yok etmeyi başarsaydı bundan haberimiz bile olmayacaktı. NFU başkanı Peter Kendall'ın geçenlerde söylediği gibi, bu kimsenin onları okuması mümkün olmadan önce bir kütüphanedeki kitapların yakılması gibidir.

İkinci örnek Çin'den geliyor; Greenpeace iki düzine çocuğun GM altın pirinç denemesinde insan kobay olarak kullanıldığını iddia ederek ulusal medyada panik tetikleme başardı. Onlar bu pirinin sağlıklı olduğu gerçeğini hiç dikkate almıyorlar, ve her yıl A vitamini eksikliğine bağlı körlük ve ölümden binlerce çocuğun kurtulabileceğini kabul etmek istemiyorlar.

Greenpeace'in basın açıklamasında adları bulunan üç Çinli bilim adamı toplum önünde suçlu ilan edildi ve işlerini kaybetmiş oldu; ve Çin gibi Otokratik bir ülkede ciddi kişisel risk altındalar. Uluslararası aşırı mevzuat yüzünden altın pirinç zaten on yıldır rafta beklemektedir, ve Greenpeace gibi grupların faaliyetleri sayesinde vitamini eksikliği olan yoksul insanlar için kullanılabilir hale gelmesi mümkün olamamaktadır.

Bence bu ahlaksızca ve insanlık dışıdır. Çünkü Vitamin A temininde hiçbir sıkıntı çekmeyen zenginlerin kendi estetik tercihlerini öne çıkararak, buna ihtiyacı olan fakir insanların ve onların çocuklarının bundan yararlanmasına engel oluyorlar. Greenpeace yılda 100 milyon dolarlık bir bütçesi olan çok uluslu kuruluştur onun için de herhangi büyük bir şirket gibi ahlaki sorumlulukları vardır.

Altın pirincin kamu sektörü tarafından ve kamu yararı için geliştirilmiş olması gerçeği GDO karşıtlarını kesmez. Rothamsted Araştırma'yı alın; yarın direktörü Maurice Moloney konuşacak. Rothamsted geçen yıl hiçbir pestisit kullanmadan yaprakbitine dayanıklı olan GM buğday denemelerine başladı.

GDO olduğu için karşıtlar bunu tahrip etmeye kararlıydı. Bu defa başarılı olamadılar; çünkü Profesör John Pickett ve ekibinin gayretleriyle bu araştırmanın neden önemli olduğu ve neden tahrip edilmemesi gerektiği YouTube ve medya aracılığıyla halka anlatıldı. Bilimciler, GDO karşıtlarının toplayabildiği birkaç yüz imzaya karşın binlerce imza toplamayı başardılar, ve imha teşebbüsü başarılı olmadı.

Bir saldırgan çiti geçmeyi başardı; ancak, kimliği mükemmel klişeleşmiş bir GDO karşıtı protestocu olduğunu ortaya koydu; renkli geçmişi Oxford'un meşhur Blandford Markizini bile sorumlu bir vatandaş gibi görmemizi sağlayacak eski Etonya aristokrati. Bu seçkin aktivist tahminen doğallık sembolü olduğunu düşünerek deneme arazisine organik buğday tohumları saçtı. Profesör Pickett ve ekibi onlardan kurtulmak için tohumları kablosuz bir elektrik süpürgesiyle toplamak zorunda kaldılar.

Bu yıl, buğday denemesini tekrarlamının yanında, Rothamsted çiftlik somonu beslemede kullanılan denizden avlanan küçük balıklar yerine omega-3 içeriği yüksek bir yağlı tohum üzerinde çalışıyor. Böylece, denizdeki doğal balık miktarını azaltmadan çiftlik balıkçılığı

daha yararlı olabilir. Evet bu GDO, bu nedenle GDO karşıtlarının, denizdeki biyolojik çeşitlilik açısından belirgin potansiyeli ve çevresel faydalarına rağmen buna da karşı çıkmalarını bekliyoruz.

Sizleri bilmem, ama ben yeter artık diyorum. Yani burada benim için sonuç çok açıktır: GDO tartışması bitmiştir. Son onbeş yılı aşkın süredir 3 trilyondan fazla öğünde tüketilen GDOlardan şimdiye kadar kanıtlanmış bir sağlık sorunu bulunmadığına göre bunların güvenli olup olmadığını tartışmak da gereksizdir. Size bir göktaşının çarparak yaralama olasılığı GDO gıdalardan göreceğiniz zarardan daha yüksektir. Bu meyanda, insanlar organik tercih ederek öldüler, ama şimdiye kadar kimse GDO yediği için ölmedi.

Benim de 10 yıl önce yaptığım üzere, Greenpeace ve Soil Association iklim değişikliğinde olduğu gibi ortak bilimi rehber aldıklarını söylüyorlar. Ancak GDO konusunda, Amerikan Bilimi Geliştirme Derneği, Kraliyet Bilimler Akademisi, dünyanın her yerinden sağlık kurumları ve bilim akademileri arasında taş gibi sağlam bir bilimsel konsensüs var. Buna rağmen, ideolojik görüşleriyle çatıştığı için bu rahatsız edici gerçeği göz ardı ediyorlar. Son hüzünlü örnek mantar yanıklığına dayanıklı GD patates hikayesidir. Bu Sainsbury Laboratuvarı ve İrlanda'da bir kamu enstitüsü olan Teagasc tarafından geliştiriliyordu, - ama bu konferansa şahsen katılan İrlanda Yeşiller Partisi başkanı GDO olduğu için buna karşı çıkıyor ve hatta mahkemede dava açtı. Bu yanıklığa dayanıklı patates, çiftçilerin hastalığa karşı 15 kez ilaçlama yapmalarını önleyecek olmasına rağmen gerçekleşmiştir. Aslında aktarılan gen patatesin yabancı akrabasından gelmiştir, ve klonal olarak çoğaltıldığı için polen vasıtasıyla gen kaçıışı da mümkün değildir.

İrlanda'da geliştirilen bu yanıklığa dayanıklı patates güzel bir tarihsel rezonans vardır olurdu; 19. yüzyıl ortalarında patates kıtlığı nedeniyle milyondan fazla insan öldü. Bu İrlanda için harika bir şey olurdu. Ama İrlanda Yeşiller Partisi sayesinde, bu mümkün olamayacaktır.

Ve maalesef artık GDO karşıtlarının tarafında bürokratlar var. Galler ve İskoçya resmen GDOsuzdur, yıpranmış hükümetler için Ortaçağın batıl inançları stratejik bir zorunluluk olarak bilimin önüne geçmiştir.

Afrika ve Asya'nın birçok yerinde de maalesef durum aynıdır. Hindistan, tarlada insektisit uygulamalarını ve meyveler üzerindeki kalıntıları azaltacak olmasına rağmen Bt patlıcanı reddetti. Hindistan hükümeti, sık sık tekrarlanan kıtlıklar ve yapısal güvensizlik tarihsel gerçeğine rağmen insanları endüstri öncesi köylü hayatına döndürmeye çalışan Vandana Shiva gibi ideologların kölesi durumuna düşmektedir. Afrika'da, 'GDO'ya Hayır' hala birçok hükümetin sloganı. Kenya örneğin, aslında ülkede hâlâ yaygın olan malnütrisyonu azaltmaya yardımcı olabileceğine rağmen somut bir kanıt aramadan sözde "sağlık riskleri" nedeniyle GM gıdaları yasakladı. Eğer Kenya'da yoksul çiftçilere yardım etmek, daha iyi beslenmek ya da daha yüksek bir verim için bir GDO geliştirmek durumdaysanız 10 yıl hapis yatarsınız.

Böylece umutsuzca ihtiyaç duyulan tarımsal yenilik, herhangi bir rasyonel bilimsel risk değerlendirmesine dayalı olmayan düzenlemelerin altında boğularak engelleniyor. Risk bugün herkesin GDO'lu gıdalardan zarar görmesi değil, ama yeterli gıda olmaması nedeniyle milyonlarca insanın zarar görmesidir. Çünkü zengin ülkelerde, sesi çok çıkan bir azınlık doğal gıda tüketmek istiyor. Umarım artık bir şeyler değişiyordur. Harika Bill ve Melinda Gates Vakfı son zamanlarda, mısırdan başlamak üzere önemli gıda bitkileri için azot sabitleme yetenekleri geliştirme çabaları için John Innes Merkezi'ne 10 milyon dolar verdi. Evet

Greenpeace, bu da GDO olacaktır. Yeter artık. Eğer önemli zirai bitkilerin kendi azotlarını tespit ederek dünyadaki azot kirlenmesinin önüne geçilecekse bu çok önemli bir amaçtır.

Ben tüm bunları söylemenin politik olarak yanlış olduğunu biliyorum, ama bize uluslararası efsane-avı ve de-regülasyon için büyük bir doz gerekiyor. Tanıdığım bitki bilim adamları ile konuştuğumda başlarını elleri arasına tutarak hükümetlerin ve pek çok kişinin bu konuda son derece yanlış bir risk duygusuna sahip olduğunu ve hayati bir teknoloji engellenip gittiğini görüyorlar.

Norman Borlaug şimdi öldü, ama biz onun anısına yanlış olduğunu bildiğimiz siyaseten ortodoks düşünceleri düzeltmek için teslim olmak istemiyoruz. Burada büyük risk söz konusu. Biz eğer bu yanlış algılamaya devam edersek, milyarlarca insanın hayatına zarar vereceğiz.

Yani bu alanda, ben sizlerin inançlarınızı tekrar sorgulamaya ve bu inançlarınızın akılcı bir gerekçesi olup olmadığını sorgulamaya cesaret göstermeye davet ediyorum. Sense About Science kuruluşunun öğütleri doğrultusunda, GDO karşıtı STK'ların kendi hazırladıkları raporların ötesine giderek bilimsel kanıt isteyin.

Ama hepsinden önemlisi, çiftçiler ne tür teknolojileri kullanacakları konusunda özgür olmalıdır. Eğer eski yöntemlerin iyi olduğunu düşünüyorsanız, sorun değil. Böyle düşünme hakkına sahipsiniz.

Ama, hakkına sahip olmadığınız şey, başkalarının önüne çıkarak onlara kendi ilgi alanlarındaki şeyleri nasıl yapmaları gerektiğini dayatmaktır. Artan nüfus ve dünyadaki ısınmanın baskılarını çiftçiler iyi anlamaktadırlar. Onlar hektar başına verimi artırarak çevre üzerindeki etkiyi azaltabileceklerini anlıyorlar. Ve yine onlar teknolojinin hiç bir zaman durmadığını ve bir zamanlar insanların buzdolabına karşı ve hatta patatesten bile korktuklarını biliyorlar. İngiliz aristokları ve ünlü şeflerden Amerikalı yiyecek hastalarına ve Hindistan köylülerin kadar tüm GDO karşıtlarına mesajım şudur: Tabii ki kendi görüşleriniz olabilir; ama şimdiye kadar bunların bilimsal dayanağının olmadığını bilmiş olmanız gerekir. Biz bir kriz noktasına geliyoruz, ve insanların ve gezegenin yararına, şimdi yoldan çekilin ve bize dünyanın geri kalanını sürdürülebilir şekilde beslememize izin verin.

Teşekkür ederim.”

Konuşmanın tam metin ve bir videosu için [burayı](#)tıklayın.

Abone

Abone olarak haberleri takip edebilir, Sosyal ağlarda bizimle iletişime geçebilirsiniz!

İlgili Yayınlar:

- [U.K. Dışişleri Bakanı GDO'lu ürünlerin bir fırsat temsil eder diyor](#)
- [PRRI ve çiftçi örgütleri Seralini makalesi üzerinde mektup yayınladı](#)
- [Rio 20 Yan Etkinlik: Sürdürülebilir Tarım, Gıda Güvenliği ve Biyoteknoloji](#)
- [Yeni web sitesi ve brifing dökümanı: AB GDO Politikaları, Sürdürülebilir Tarım ve Kamu Araştırmaları](#)